

Nicola Cornick

Sarjast „Fortune'i pruudid”

LEEDI LANGEMINE

Kes siis õieti keda võrgutas?

Nicola Cornick
The Undoing of a Lady
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Nicola Cornick

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02204910
ISBN 978-9949-12-873-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proua Anstrutheri kiri Welburni hertsoginnale Eve'ile
1810. aasta mai

Kullakallis Eve!

Suur rõõm oli saada Sinu viimast kirja ja kuulda, et naudite mu nõo Rowarthiga pulmareisi. Eriline tänu kauni neglīzee eest, mille mulle Pariisist saatsid – Dexter on sellest vaimustatud!

Mainisid, et tahaksid kuulda kõiki Fortune's Folly uudiseid, ja neid on palju. Sir Montague veeretab meile keskaegsetele seadustele viidates endiselt kaela igasuguseid makse. Külasse on jäänud nüüdseks alles üksnes kolm vallalist pärijannat, kuna kõik teised on daamide maksust pääsemiseks abiellu astunud. Mu hea sõber Alice Lister abiellus umbes kuu aja eest mu nõo Miles Vickeryga. Olen kindel, et mäletad Milesi. Arvatavasti oli tema ja Rowarthi sõprusele õnnistuseks, et ta eelistas blonde ega ihanud seega sinu heatahtlikkust! Kuid nüüd on ta täiesti uus mees. On äärmiselt lõbus, kuidas nii šokeeriv elumes on oma naisesse lootusetult armunud.

Lord Stephen Armitage jättis preili Mary Wheeleri maha pea-aegu altari ees. Mulle tundub, et Maryl vedas. Preili Flora Mincihin ja lord Waterhouse on samuti kihlatud. Nende pulmad on paari nädala pärast. See pole armastusabiellu. Waterhouse'i tiitel Flora raha eest – tead küll, kuidas see käib. Ent mul on kummaline tunne, et kõik ei pruugi minna plaanikohaselt...

Armastusega Tonyle, Judyle ja Clare'ile.

ESIMENE OSA

Koidikul jättis väävlivoodi
Saatan, kõndima läks.
Uurida tahtis ta, mismoodi
elu ta maailmas keeb.

Uhke daam tõllas mööda kihutas
ja Saatan end piiluma nihutas –
naise ilme tal suudlust väärt tundus.
Nii õitsev, kaunis, tark oli ta,
silm tal nii patune, kui silm olla saab.

“Saatan jalutuskäik”
Robert Southey, 1799

Esimene peatükk

*Metsamaja, Fortune Hall, Yorkshire
1810. aasta juuni, pisut enne südaööd*

Röövimiseks oli ilus öö.

Kuu purjetas kõrgel tähistaevas. Soe tuul õhkas puulatvades ja õhus hõljus männi- ja kuuma heina lõhna. Sügaval metsas lasi öökull kuuldavale käheda öös kaikuva huilge.

Leedi Elizabeth Scarlet istus akna juures ja vaatas, ega ei näe ühtki varju, ega ei kuule väljas rajal samme. Ta teadis, et Nat Waterhouse tuleb. Nat tuli alati, kui ta teda kutsus. Nat on kindlasti pahane – milline mees ei oleks ärritunud, kui ta kutsutakse ära pulmadele eelneva õhtu pummeldamiselt –, kuid ta tuleb siiski. Nat on nii kohusetundlik; ta ei ignoreeriks Lizzie appikarjet. Lizzie teadis täpselt, kuidas Nat reageerib. Ta tundis meest nii hästi.

Lizzie toksis sõrmedega kärsitult kivist aknalauale. Ta heitis pilgu uurile, mille oli ennist vennalt näpanud. Tundus, nagu

LEEDI LANGEMINE

oleks ta oodanud tunde, kuigi tegelikult oli ta üllatunud, nähes, et eelmisest kella vaatamisest oli möödunud kõigest kaheksa minutit. Ta oli närvis ja see üllatas teda. Ta teadis, et Nat on vihane, kuid Lizzie käitus mehe huvisid silmas pidades. Pulmi tuli takistada. Kunagi Nat veel tänab teda selle eest.

Teiselt poolt põlde kajas kirikukella vaikne heli. Kesköö. Tee pealt kostis samme. Nat saabus täpselt õigel ajal. Selline ta kord juba oli.

Lizzie istus hiirvaikselt, kui Nat maja ukse avas. Lizzie oli jätnud eeskoja pimedusse, kuid üleval toas põles küünal. Kui ta rehkendused paika peavad, siis läheb Nat keerdtrapist üles kambriksse, andes talle aega välisuks lukku keerata ja võti ära peita. Ühtki teist väljapääsu ei ole. Lizzie poolvend Montague Fortune oli lasknud maja ehitada väikese kindlusena, kus akende eesmärki teenisid kitsad laskeavad, mis olid liiga kitsad, et inimene mahuks sealt välja pugema. Praktilise väärtuseta niisama oma lõbuks maja ehitamine oli Monty meelest sama suur lust kui külarahva piinamiseks uute maksude välja mõtlemine.

„Lizzie?“

Lizzie võpatas. Nat oli otse vahtkonnaruumi ukse taga. Ta hääl oli kärsitu. Lizzie hoidis hinge kinni.

„Lizzie? Kus sa oled?“

Nat läks keerdtrapist kahte astet korruga võttes üles ja Lizzie lipsas viirastusena tillukesest vahtkonnaruumist välja ning keeras raske tammepuust ukse võtit. Ta käsi värises ja külm raudvõti ei tahtnud sõna kuulata. Lizzie teadis täpselt, mida ütleks ta sõbranna Alice Vickery, kui too praegu siin oleks:

„Jälle üks sinu pöörane plaan, Lizzie! Lõpeta ometi, enne kui on liiga hilja!“

Kuid juba oligi liiga hilja. Lizzie ei saanud lubada endale luksust selle peale mõelda, vastasel juhul oleks ta julguse kaotanud. Ta jooksis tagasi vahtkonnaruumi ja pistis käe läbi kitsa pilu. Välisseinal oli nael. Võti kolksatas vaikselt kiviseina vastu. Nii. Nüüd ei pääse Nat põgenema enne, kui Lizzie seda tahab. Ta naeratas rahulolevalt. Ta oli teadnud, et sellesse plaani pole vaja kedagi teist kaasata. Ta teadis, et saab Nati röövimisega ise hakkama. See oli lihtne.

Ta läks eesruumi. Nat seisis trepiotsal, küünal käes. Võbisev leek heitis pika varju. Nat nägi välja tohutult suur, ähvardav ja vihane.

Lizzie leidis, et tegelikult oligi Nat tohutult suur, ähvardav ja vihane, kuid ei teeks talle iial liiga. Nat ei teeks talle mitte mingil juhul liiga. Ta teadis täpselt, kuidas Nat käitub. Ta tundis Nati sama hästi kui venda.

„Lizzie? Mis kurat siin sünnib?“

Nat oli ka purjus, mõtles Lizzie. Mitte nii purjus, et olla rivist väljas, kuid nii palju küll, et daami ees vanduda, mida ta muidu mitte iial ei teeks. Kuid kui Lizzie peaks järgmisel hommikul ise preili Flora Minchiniga abielluma, siis vannuks ka tema. Ja oleks end ka maani täis joonud. Ja nii jõudiski ta ringiga tagasi kõige olulisema juurde. Sest Nat *ei* abiellu preili Minchiniga. Ei hommikul. Ei iial. Lizzie kavatses selle eest hoolt kanda. Tema eesmärk oli Nat päästa.

„Tere õhtust, Nat,“ ütles Lizzie säravalt ja nägi mehe näol pahast ilmet. „Loodetavasti oled viimast vabadusepäeva nautinud.“

„Jäta need naljad, Lizzie,“ ütles Nat. „Mul pole selleks tuju.“ Ta tõstis küünla pisut kõrgemale, nii et selle valgus langes Lizzie näole. Nati silmad olid mustad, kissis ja karmid. „Mis võib küll

LEEDI LANGEMINE

ometi nii pakiline olla, et pidid mu pulmade eelõhtul minuga salaja rääkima?“

Lizzie ei vastanud kohe. Ta tõstis ühe käega kleidisaba ja läks pikkamööda kivitrepist üles. Ta tundis Nati pilku oma näol, kuigi ei vaadanud mehe poole. Nat astus kõrvale, et lasta tal ülemise korruse kambrisse siseneda. Kamber oli tilluke, ainsateks mööbliesemeteks laud, tool ja diivan. Monty Fortune ei teadnud, mida selle miniatuurse kindlusega pärast selle valmis saamist pihta hakata.

Kui Lizzie jõudis väikese ümmarguse tornikambri keskele vaibale, pöördus ta Nati poole. Nüüd, kus ta nägi meest korralikult, märkas ta, et mehe mustad juuksed olid sassis ja elegantsed riided mitte just päris puhtad. Mehe kuub oli eest avatud ja kaelasideme sõlm lahti. Ta kõhetuid põski ja karmi lõuajoont kattis habemetüügas. Temast õhkus kõrtsi suitsust lõhna. Ta silmad helkisid kärsitusest ja ärritusest.

„Ma ootan,“ ütles Nat.

Lizzie laiutas süütu liigutusega käsi. „Palusin sul tulla siia selleks, et veenda sind mitte abielluma,“ ütles ta. Ta vaatas mehele paluvalt otsa. „Sa ju tead, et ta tüütaks su viie minutiga ära. Ei,“ parandas ta end. „Sa oledki temast juba tüdinenud, kas pole? Ja sa pole veel isegi abiellunud. Ja sul pole tema vastu ka tundeid. Sa teed kohutava vea.“

Nati huuled olid kokku surutud. Ta tõmbas käega läbi juuste. „Lizzie, me oleme sellest rääkinud...“

„Tean,“ ütles Lizzie. Ta süda oleks nagu kõris tagunud. „Ja just sellepärast pidingi seda tegema, Nat. See on sinu enda parimaid huviseid silmas pidades.“

Nati silmades oli ärritus asendumas raevuga. „Mida?“ küsis ta. Ja siis, kui Lizzie ei vastanud: „Mida sa pidid tegema, Lizzie?“

„Sa oled siia sisse lukustatud,“ vastas Lizzie kähku. „Luban, et lasen su homme välja – kui pulmade aeg on möödas. Kahtlen, kas Flora ja ta vanemad annavad sulle andeks, et sa ta altari ees maha jätsid.“

Lizzie polnud kunagi pidanud Waterhouse'i krahvi emotsioone ilmutavaks meheks. Ta oli alati arvanud, et Natil on hasartmängude mängimiseks hea nägu: tema ilmest polnud võimalik midagi välja lugeda. Kuid nüüd oli vägagi selge, mida ta mõtles. Esimese reaktsioonina näis, nagu oleks Nat juhmiks löödud. Sellele järgnes sünge veendumus. Ta ei hakanud isegi kahtlema Lizzie sõnade õigsuses. Lizzie tundis Nati hästi, kuid Nat tundis ka Lizziet.

„Lizzie,“ ütles ta, „sa väike *põrgukas*.“

Nat pöördus ja tormas vihaselt keerdtrapist alla, võttes küünla kaasa ja jättes Lizzie läbi laskeavade sisse paistvasse kuuvalgusesse. Lizzie ohkas pikalt ja võbelevalt. Tal oli enda kokku võtmiseks vaid üks hetk, sest kui Nat mõistab, et pääsemisteed ei ole, tuleb ta tagasi. Ja on ülimalt raevunud.

Lizzie kuulis, kuidas Nat katsus paksu tammepuust ust ja vandus, kui see ei andnud tolligi järele. Lizzie nägi, kuidas küünlavalgus tantsiskles seintel, kui Nat vaatas võimalikke väljapääse otsides läbi vahtkonnaruumi ja eeskoja. Vandumine muutus värvikamaks, kui ta mõistis seda, mida Lizzie juba teadis – väljapääsu ei ole. Tilluke vesiklosett avanes sama miniatuursele lossikraavile ja oli kaugelt liiga väike selleks, et kuue jala* pikkune mees sealt välja mahuks. Kambris, milles Lizzie seisis, oli laeluuk, mis viis üles torni sakkparapetile, kuid Lizzie oli selle ennist lukku pannud ja peitnud võtme väljas puutüve õõnsusesse. Ta ei kavatsenud teha ühtki viga.

* 183 cm. *Tõlk.*